

"O voce nouă
și importantă."

MICHAEL MORPURGO

"Uimitor povestitor!
Un clasic în devenire."

BEN MILLER

aventură
mister

SECRETUL CHEII SÂNGERII

CARTEA VISELOR FURATE

Deschide poarta către necunoscut...

DAVID FARR

corint junior

DAVID FARR

SECRETUL CHEII SÂNGERII

CARTEA VISELOR FURATE

Ilustrații de Kristina Kister

Traducere din limba engleză
de Loredana Voicilă

corint^v junior

1

Băiatul din parc

Umbra era solitară. Aparținea unui băiat îmbrăcat ciudat, cu un pardesiu maro, elegant și pantofi negri, bine lustruiți. Era cam de vârsta fratelui ei, și-a zis Rachel, poate doar puțin mai mare. Avea părul scurt, șaten-închis. Și nu venise în parc de dragul locului de joacă.

Băiatul a privit-o cu seriozitate și a dat din cap. Ce ar fi putut să însemne o asemenea privire? Rachel se pregătea să o apuce pe altă alee, însă chiar atunci băiatul a făcut o mișcare ciudată cu mâna dreaptă. Rachel a coborât ochii.

Băiatul ținea ceva în mână.

O cheie roșie ca sângele.

Rachel a fixat-o cu privirea, uluită. Cheia era identică cu cea cu care se alesese în chip magic după ce distrusese *Cartea viselor furate*. Dar încă de atunci Rachel ascunsese cheia ei sângerie în dormitorul pe care îl împărțea cu Robert.

Atunci, cum de are și el una?

Băiatul i-a făcut semn și a mers mai departe. Rachel l-a urmat într-o zonă a parcului înconjurată de tufe de trandafiri. Băiatul s-a așezat pe o bancă, lăsând loc alături. Rachel s-a oprit în dreptul băncii, dar nu s-a așezat.

— Cine ești? l-a întrebat ea pe un ton imperativ. Ce vrei?

— Am să-ți spun ceva, a zis tânărul cu glas stins. Ia loc!

Rachel s-a așezat pe bancă, păstrând însă distanța între ei.

— Cum ai pus mâna pe cheie? l-a întrebat ferm, privind în zare, astfel încât nimeni să nu își dea seama că vorbesc.

— La fel ca tine, i-a răspuns băiatul. Am innădit o ruptură în vâl.

Rachel simțea că i se taie suflarea. De unde aflase despre asta? Toți locuitorii din Brava știau că Rachel și Robert Klein îl înfrânseseră pe Charles Malstain, dar nu și-ar fi putut imagina că Rachel distrusese *Cartea viselor furate* și că închisese poarta spre Ținutul

Îndepărtat pentru totdeauna. Constanza Glimpf le spusese clar că oamenii de rând nu trebuie nici măcar să bănuiască existența Ținutului Îndepărtat.

Oamenilor nu li se poate încredința un asemenea adevăr.

— Ce vâl? l-a întrebat, precaută, Rachel pe băiat, păstrând între ei o distanță cât mai mare posibil.

— Oricine sigilează vâlul dintre viață și moarte, dintre lumea noastră și Ținutul Îndepărtat, se alătură grupului nostru select și primește o cheie sângerie, a spus băiatul, aruncând o privire spre Rachel. Noi suntem Păstrătorii Cheii. Cunoaștem adevărul despre Ținutul Îndepărtat – țărâmul unde bântuie sufletele celor morți. Îi cunoaștem puterile de magie neagră.

Ochii lui, de culoarea mierii de mană, aveau o intensitate tulburătoare.

— Există oameni de teapa lui Malstain, care își doresc să exploateze magia și să-i readucă pe morți la viață. Trebuie să folosim cheile pentru a-i opri. Tu trebuie să îți folosești cheia cu înțelepciune, Rachel Klein.

— Dar cum voi ști când să o folosesc? s-a bâlbat Rachel, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Cheia îți va da de știre, i-a răspuns pe ton grav băiatul. Jură-mi că, atunci când se va întâmpla asta, nu i te vei împotrivi!

Rachel ar fi vrut să-l întrebe cum îi va da de știre cheia, însă s-a trezit că jură că va face întocmai ce îi cere.

Băiatul s-a ridicat de pe bancă.

— Nu povesti nimănui despre asta. Adevărul acesta nu este pentru toate urechile.

Pentru câteva clipe, au privit la cetățenii din Brava care treceau prin parc, văzându-și de viața lor în noua și libera Krasnie, fără să bănuiască ce conversație stranie avusese loc printre trandafirii iernatici.

Apoi, fără să scoată un sunet, băiatul a pescuit ceva din buzunarul pantalonilor.

Era o cartolină cu o cheie roșie imprimată pe o parte. Pe verso era tipărit un număr din șase cifre și pictograma unui telefon.

634234

Sunați doar în caz de urgență

Băiatul i-a pus cartea de vizită în palmă și nu și-a desprins mâna imediat.

— Nu ești singură.

După care s-a îndepărtat, traversând peluza.

— Așteaptă! ar fi vrut să strige Rachel, dar până să deschidă gura era deja prea târziu.

Băiatul cu pardesiu dispăruse. Iar ea nici măcar nu-i aflase numele.

2

Necazul lui Felix Klein

Când a ajuns acasă, la apartamentul din Brava de Nord al familiei Klein, Rachel i-a povestit imediat fratelui ei despre băiatul din parc. *Robert este cel care m-a ajutat să salvez Krasnia. Are dreptul să știe*, și-a zis ea. Dar Robert, care se înfrupta dintr-o beza cumpărată de la o cafenea din centrul vechi al orașului în timp ce citea o carte despre politică, nu a primit veștile așa cum se aștepta ea.

— Ei, haide, Rachel! a zis el. Un băiat îmbrăcat în pardesiu? Pe bune?

— Dar știa de Ținutul Îndepărtat! a șoptit ea, ca să nu-l trezească pe tatăl lor. Avea o cheie! Și mi-a dat cartolina aceasta!

Robert a fixat cartea de vizită cu privirea, dar a scuturat din cap.

— Probabil ne-a auzit în tramvai vorbind despre Ținutul Îndepărtat. Trebuie să fim mai atenți când vorbim despre lucrurile astea. Cu siguranță a vopsit o cheie obișnuită în roșu și a cumpărat un costum special de spion de pe Strada Centrală, de la Matusheks.

— De ce ar fi făcut așa ceva?

— Ca să te impresioneze, desigur! Ești faimoasă, Rachel. Toată lumea vrea să te cunoască! Sper că nu i-ai spus ceva despre ce s-a întâmplat la Bibliotecă! Despre distrugerea *Cărții viselor furate*?

Rachel a scuturat din cap. Era foarte confuză.

Robert a răsuflat ușurat.

— Asta e bine. Cât despre cartolina aceasta ridicolă... Ei bine, oricine poate face una la fel...

Rachel și-a îndreptat privirea spre cartonul dreptunghiular pe care i-l oferise băiatul. Ei nu i se părea ridicol. Sau poate că da? Începea să se îndoiască de băiat, de ea însăși, de tot ce se întâmplase.

— Uite ce e! a spus Robert ferm, dar încet. Ai făcut ceva cu adevărat remarcabil. Ai salvat Krasnia și sunt mândru de tine. Acum însă trebuie să trecem peste asta, să ne asigurăm că ceea ce s-a petrecut în Sala Cărților Rare rămâne sub pecetea tainei și să revenim la viața de zi cu zi. Asta este ceea ce contează acum.

Robert a privit-o fix în ochi. Și Rachel a înțeles foarte bine la ce se referă prin „viața de zi cu zi”. Vorbea

despre omul care dormea în camera alăturată, în mijlocul zilei. Tatăl lor. Felix Klein.

În acea dimineață rece de octombrie, după ce îl întâmpinaseră pe tatăl lor în Gara Centrală din Brava, Rachel se întorsese acasă plină de speranță. Aveau să-l ajute să-și revină după perioada îngrozitoare petrecută în lagărul din est al lui Malstain. Aveau să se întoarcă la viața lor de zi cu zi.

Dar viața nu mai era la fel. Mama lor murise, iar tatăl nu fusese lângă ea ca să-și poată lua rămas-bun. Rachel și-ar fi dorit din tot sufletul să-l poată alina, spunându-i că mama lor se află în Ținutul Îndepărtat, că o văzuse și că Judith Klein știe adevărul, știe de ce nu este cu putință să revină la viață, chiar dacă familia ei îi duce atât de mult dorul, și chiar o rugase pe Rachel să închidă poarta pentru totdeauna. Însă de fiecare dată când amintea de asta, tatăl ei părea să nu o asculte.

Așa că se dăduse bătută. În schimb, se străduise pe cât îi stătea în putere să facă apartamentul cald și plăcut, înșesându-l cu dulciuri, cu fructe și cu toate lucrurile preferate de tatăl ei. Felix se străduia la rândul lui. Zâmbea la prăjiturile pe care i le pregăteau și ședea pe „sofaua superbă” ca să-și asculte copiii povestindu-i toate aventurile lor. Murmura cât de mândru e de amândoi. Îi îmbrățișa strâns. Prea strâns, își zicea Rachel.

Rachel își amintea de după-amiaza în care fuseseră invitați la Palatul Prezidențial ca să servească ceaiul și să primească medalii. Felix se îmbrăcase cu cel mai bun costum pe care îl avea (și care acum îi era mult prea larg) și i se înmânase un premiu special pentru „sfidarea regimului Malstain cu sacrificii personale majore”. Constanza Glimpf vorbise cu lacrimi în ochi și se ridicase pe vârfuri ca să agațe un lanț de argint strălucitor la gâtul înaltului bibliotecar. Aceea fusese clipa în care Rachel îl văzuse pe tatăl ei așa cum e cu adevărat: subțire ca un fir de trestie, cu grumazul cât coada unei mături și pielea ca hârtia uneia dintre cărțile vechi pe care le îndrăgește așa de mult. Și înțelesese cât de greu avea să-i fie să se întoarcă la viața obișnuită fără ca soția lui să-i fie alături.

— Ai dreptate, i-a zis Rachel încetișor fratelui ei, vârând cartolina stranie la loc în buzunar. Băiatul cu siguranță că ne-a auzit vorbind. Voi da uitării întâmplarea.

— Foarte bine! Acum trebuie să ne concentrăm asupra viitorului. Viitorul familiei Klein și al întregii țări! a spus Robert, ridicându-și cartea despre politică precum o torță.

— Am să-i pregătesc tatei niște ceai. Așa cum i l-ar fi pregătit mama, a zâmbit Rachel.

Și așa a și făcut. Pe seară, Rachel a strecurat cartea de vizită în nișa secretă din dormitor, alături de cheia ei sângerie. Cheia zăcea inertă în întuneric. Era tot ce

mai rămăsese din *Cartea viselor furate*. În timp ce privea scândura la loc deasupra ascunzătorii, Rachel a luat hotărârea să uite cu totul de băiatul din parc, de Păstrătorii Cheii și de promisiunea pe care o făcuse. Avea să facă ceea ce îi spusese Robert. Avea să privească cu încredere spre viitor și să îl ajute pe tatăl ei să revină cu totul la normal.

Săptămâni la rând, dreptatea a părut să fie de partea lui Robert. Cheia lui Rachel a rămas în secret ascunsă în firdă alături de cartea de vizită pe care i-o dăduse băiatul. Cheia era inertă. Cu fiecare zi care se scurgea, cartolina părea din ce în ce mai mult una improvizată. Băiatul nu și-a mai făcut apariția. Și, încetul cu încetul, Rachel a uitat. De parcă întâlnirea din mijlocul trandafirilor iernatici nu avusese loc niciodată.

Apoi, într-o zi, totul s-a schimbat.

O CHEIE CARE POATE SCHIMBA LUMEA...

Când Rachel și fratele ei Robert l-au învins pe maleficul președinte Charles Malstain, salvând Krasnia, au fost proclamați eroii țării. Însă, chiar dacă cetățenii Krasniei au scăpat de teroarea trecutului, lupta dintre bine și rău de-abia a început.

Rachel are o cheie sângerie și, ca Păstrător al Cheii, nu-i poate refuza cerințele.

Iar când Elsa Spiegel, o fată de nouă ani, este luată prizonieră pe Tărâmul Îndepărtat, Rachel simte că e de datoria ei să o salveze pe fată, așa că urmează calea cheii, în căutarea Elsei.

Pe măsură ce timpul se scurge, Rachel descoperă că în joc se află, din nou, și soarta patriei ei... Va reuși fata să salveze încă o dată Krasnia?

PĂȘEȘTE ÎNTR-O AVENTURĂ NEMURITOARE!

„O povestire pe cinste!”

SOPHIE ANDERSON

„Antrenantă și magică!”

ANTHONY HOROWITZ

ISBN: 978-630-361-355-0

9 786303 613550

www.edituracorint.ro

10+